

Rapport

Datum: 29 juni 2007

Rapportnummer: 2007/144

Klacht

Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland bij de aanhouding van verzoeker op 10 januari 2005 (disproportioneel) geweld heeft toegepast.

Verder klagen zij erover dat de Klachtadviescommissie van de politieregio Noord- en Oost-Gelderland bij het onderzoek naar de klacht over dit politieoptreden getuigen niet heeft gehoord, althans er geen blijk van heeft gegeven de schriftelijke verklaringen van deze getuigen te hebben meegewogen in haar advies.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 10 januari 2005 wilde verzoeker iets afgeven bij een kantoor in Apeldoorn. Hij zette zijn auto met de rechterwielen op de stoep. Er gold daar een parkeerverbod. Verzoekster bleef eerst in de auto zitten, maar ging op zeker moment ook het kantoor binnen om hun zontje een schone luier om te doen. Toen zij naar buiten ging werd zij aangesproken door ambtenaren van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland (hierna ook: de politie), die haar meldden dat zij de auto moest wegzetten. Vervolgens ontstond er een woordenwisseling tussen verzoekers en de politie. Verzoeker werd aangehouden wegens belediging van een ambtenaar in functie.
2. Verzoekers dienden op 13 januari 2005 een klacht in over het optreden van de politie.
3. De korpsbeheerder nam het advies van de Klachtadviescommissie over en verklaarde de klacht ongegrond bij beslissing van 22 augustus 2005.

A. Ten aanzien van de politie

Bevindingen

1. Volgens verzoekers is er, voor zover hier van belang, het volgende gebeurd. Toen verzoekster de luier had verwisseld, vroeg verzoeker haar om nog een formulier uit de auto te halen. Zij werd aangesproken door de politie die haar meldde dat de auto onmiddellijk moest worden weggezet in verband met het parkeerverbod ter plaatse. Zij antwoordde nog even iets te moeten afgeven, waarna de politie met een bekeuring dreigde. Verzoeker hoorde een deel van de discussie en zei tegen de politie dat zij de bekeuring dan maar op de voorruit moesten doen. Toen hij zich omdraaide zei hij, overigens niet tegen de agenten gericht, nog iets als: lamzakken. Hij sloot de deur. Vervolgens vloog de deur open, waardoor zijn zontje werd geraakt en viel. Verzoeker werd vastgegrepen aan zijn haar en armen. Hij zag niet wie dit deed en hij probeerde zich in een reflex los te rukken. Zodra hij zag dat het de twee agenten waren, bood hij geen weerstand meer. Hij werd naar buiten

gesleurd en met zijn gezicht tegen een muur geslagen, waarna hij werd geboeid. Toen verzoekster vroeg of dat allemaal nodig was zeiden de agenten tegen haar dat zij kon "opkankeren". Even later is verzoeker aan de handboeien omhoog getrokken waardoor hij ten val kwam. Eén politieambtenaar sprong half over zijn gezicht en hoofd, waarbij hij over de stenen schoof met zijn gezicht. De politie schold hem uit. Ook verzoekster, die op zeker moment naar buiten was gekomen, kreeg enkele krachttermen toegevoegd door de politie. Aan zijn verzoek om de boeien in verband met zijn reuma wat losser te doen werd niet voldaan. Verzoeker heeft tengevolge hiervan last van gevoelloosheid in zijn linkerhand en last van zijn rechterpols. Ook heeft hij een hoofdwond opgelopen, en schaafplekken en blauwe plekken. Een en ander volgt ook uit door hem overhandigde medische verklaringen.

2. Uit het proces-verbaal van aanhouding, de terzake opgemaakte mutatie alsmede de verklaringen die politieambtenaren tijdens het klachtonderzoek naar aanleiding van de bij de politie ingediende klacht hebben afgelegd komt de volgende gang van zaken naar voren. Toen de politie verzoekster aansprak op de parkeerovertreding reageerde zij eerst niet en ging door met het zoeken naar papieren in de auto. Even later meldde zij dat ze die papieren even moest afgeven, waarop de politie aangaf dat de auto eerst wegmoest. Toen zij het kantoor binnen wilde gaan, maakte verzoeker de opmerking "lamzakken" wel degelijk richting politie en een en ander was duidelijk hoorbaar voor omstanders. Politieambtenaar Me. pakte verzoeker, die nog in de deuropening stond, vast bij de arm en zei tegen hem dat hij was aangehouden voor belediging. Verzoeker liep daarop achteruit het kantoor in, waardoor de agent ook naar binnen werd getrokken. Agent M. kwam hem vervolgens helpen en pakte verzoeker bij de andere arm vast. Deze pleegde behoorlijk verzet en probeerde zich los te rukken. Beide agenten verklaarden dat zij verzoekers zoontje pas hadden gezien toen zij binnen waren. M. verklaarde dat hij mogelijk door de deur geraakt was toen zijn collega verzoeker bij de arm had gepakt en naar binnen gingen. Hij kon zich voorstellen dat de deur daardoor met kracht was opengeslagen. Verzoeker gaf middels woord en gebaar aan dat hij niet mee naar buiten wilde komen en bleef proberen zijn handen uit de greep van de politieambtenaren te bevrijden. Hij werd met kracht naar buiten gebracht, tegen de voorgevel van het kantoor gezet en geboeid. Me. lette erop dat de boeien niet te strak zaten en tevens of zij wel vergrendeld waren. Verzoekster gedroeg zich hinderlijk bij de aanhouding en schold richting politie. Op zeker moment wilde verzoeker zich losrukken. Me. had de indruk dat hij richting M. wilde gaan om hem een trap te geven. Hij had tevens vanwege het forse postuur van verzoeker moeite om hem onder controle te houden. Door het draaien van de handboeien bracht hij daarom verzoeker gecontroleerd - zoals hem was geleerd - naar de grond. Vervolgens heeft hij, eveneens zoals hem was geleerd, een knie in verzoekers nek gelegd, omdat verzoeker nog steeds verzet pleegde. Verzoeker heeft termen als "vuile kankerzwarte" tegen M. gebezigd. Toen hij op de grond lag hoorde Me. hem roepen of de boeien wat losser konden in verband met zijn reuma. Gezien het eerdere verzet en het feit dat dit moeilijk is voor één persoon, voldeed Me. niet aan dit verzoek. Toen verzoeker weer wat rustiger was is hij overeind

geholpen. M. heeft uitdrukkelijk ontkend dat hij op verzoeker is gesprongen, toen deze op de grond lag.

3.1. Een drietal medewerkers van het kantoor waar het gebeuren in kwestie zich deels heeft afgespeeld, overhandigde aan de politie door henzelf opgestelde verklaringen. Volgens die verklaringen kwamen de agenten het kantoor binnen gestormd na verzoekers opmerking tegen hen, waarbij zij niet letten op het kind dat bij de deur stond. Volgens één van de getuigen werd verzoeker naar buiten gesleurd en een andere getuige verklaarde dat het geweld, waarmee verzoeker naar buiten werd gewerkt abnormaal op hem overkwam. De getuigen gaven aan behoorlijk onder de indruk te zijn van het agressieve optreden van de beide politieambtenaren. Zij konden niet verklaren over wat zich buiten had afgespeeld tussen de politie en verzoeker. Eén van hen is naar buiten gegaan, toen verzoeker al tegen de grond was gewerkt. Hij zag toen dat een agent boven op verzoeker zat.

3.2. Genoemde getuigen zijn in het kader van de strafzaak tegen verzoeker gehoord door de rechter-commissaris in de rechtbank Zutphen. Zij verklaarden wederom dat de deur door de politieambtenaren werd opengesmeten c.q. dat zij naar binnen stormden. Zij gaven aan niet te weten of verzoeker zich daadwerkelijk had verzet tegen de aanhouding dan wel had tegengestribbeld, al was volgens één getuige te zien geweest dat verzoeker niet van het vastgrijpen was gediend en verklaarde een ander dat verzoeker niet zomaar mee ging. Eén getuige verklaarde nog dat verzoeker hardhandig was vastgepakt en dat hij in één vloeiende beweging naar buiten werd gebracht.

4. In het advies van de Klachtenadviescommissie waarnaar de korpsbeheerder in zijn klachtafdoening verwees staat - samengevat - dat verzoeker zich had verzet tegen zijn aanhouding, dat hij voortdurend de escalerende factor was geweest en dat de politieambtenaren professioneel en beheerst hadden gehandeld bij deze onverwachte escalatie.

5. Na de afdoening van de klacht, is verzoeker gedagvaard voor de zitting van de politierechter te Zutphen van 11 november 2005 ter zake van - kort gezegd - belediging van een ambtenaar in functie en wederspanningheid.

De telastelegging inzake de wederspanningheid luidde:

"dat hij op of omstreeks 10 januari 2005 te Apeldoorn, toen (een) aldaar in uniform geklede dienstdoende politieambtena(a)r(en) verdachte als verdachte van het gepleegd hebben van een of meer op heterdaad ontdekt(e) strafba(a)r(e) feit(en) had(den) vastgegrepen, althans vast had(den) (...) zich met geweld tegen die opsporingsambtena(a)r(en), werkzaam in de rechtmatige uitoefening van hun/zijn bediening, heeft verzet door te rukken en te trekken in een richting tegengesteld aan die, waarin die ambtena(a)r(en) verdachte trachtte(n) te geleiden."

De politierechter veroordeelde verzoeker voor "eenvoudige belediging, terwijl de belediging wordt aangedaan aan een ambtenaar gedurende of ter zake van de rechtmatige uitoefening van zijn bediening" en sprak hem vrij van wederspanningheid.

6. In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat volgens de Klachtadviescommissie verzoekers verzet de rechtvaardiging voor het jegens hem toegepaste geweld was geweest, maar dat hij hiervan nu juist was vrijgesproken.

7. In reactie op de klacht gaf de korpsbeheerder het volgende aan. Er waren technieken toegepast die tijdens de Individuele Beroepsvaardigheids Trainingen worden geleerd, wat voor buitenstaanders misschien brutaal kan overkomen - zoals het tegen de muur plaatsen van de verdachten teneinde hem de handboeien veilig aan te kunnen leggen - maar het dient de veiligheid van de politieambtenaren en de verdachte. De vrijspraak betekent volgens de korpsbeheerder niet automatisch dat de toegepaste geweldsaanwending niet correct is geweest. Op grond van de inschatting van de politieambtenaren - ondanks dat hij bij zijn arm werd gepakt liep hij het bedrijfspand in en wilde dat niet vrijwillig verlaten - bleek het aanwenden van geweld nodig om het doel te bereiken, namelijk het veilig kunnen aanhouden van verzoeker.

Beoordeling

8. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam. Dit is neergelegd in artikel 11 Grondwet (zie Achtergrond, onder 1). Ook in artikel 8 Europees verdrag voor de rechten van de mens (zie Achtergrond, onder 2.) is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit - moet zijn voorzien bij wet. Het gebruik van geweld betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam. Op grond van artikel 8, eerste lid Politiewet (zie Achtergrond, onder 3.) is een politieambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening bevoegd geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt (het proportionaliteitsvereiste) en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt (het subsidiariteitsvereiste).

9. De Nationale ombudsman is op grond van de Algemene wet bestuursrecht verplicht de gronden van het oordeel van de rechter in acht te nemen (zie Achtergrond, onder 4.). Nu verzoeker is veroordeeld voor eenvoudige belediging van een ambtenaar "gedurende of ter zake van de rechtmatige uitoefening van zijn bediening" acht de Nationale ombudsman aannemelijk dat de vrijspraak van de (eveneens ten laste gelegde) wederspanningheid voortvloeit uit het feit dat de politierechter niet bewezen achtte dat verzoeker zich heeft verzet.

De Nationale ombudsman gaat daarom in het hierna volgende uit van enerzijds de rechtmatigheid van de aanhouding voor belediging en anderzijds van het feit dat de

politierechter het verzet niet bewezen achtte.

10. Er zijn twee momenten geweest waarop de politie geweld jegens verzoeker heeft toegepast: direct na de aanhouding, toen verzoeker naar buiten werd gebracht en tegen de muur van het kantoor werd gezet en even later, toen hij op de grond terecht is gekomen. Zelfs als de politie daarbij - zoals de korpsbeheerder stelt - strikt heeft gehandeld volgens de daarvoor aangewezen technieken, wil daarmee nog niet zijn gezegd dat behoorlijk is gehandeld jegens verzoeker. Immers, dat hangt af van de vraag of het gedrag van verzoeker al dan niet noopte tot het optreden van de politie. De politie kan enerzijds worden toegegeven dat verzoekers geen meewerkend gedrag vertoonden, toen verzoekster werd aangesproken op de parkeerovertreding. Anderzijds is het voorstelbaar dat verzoekers geïrriteerd waren over het feit dat verzoekster niet even de tijd kreeg om stukken binnen af te geven. Hoe dan ook, zoals hiervoor al is aangegeven, wordt ervan uitgegaan dat de aanhouding voor de belediging rechtmatig was. Die omstandigheid is op zichzelf echter niet redengevend voor het toepassen van geweld. Over de vraag hoe de aanhouding is gegaan, lopen de lezingen van verzoekers en de politieambtenaren in kwestie sterk uiteen, terwijl de verklaringen van de getuigen geen duidelijkheid geven over verzoekers gedragingen in het kantoor en al helemaal geen uitsluitel geven over wat er buiten is gebeurd. In ieder geval is er volgens de politierechter onvoldoende bewijs voor het verzet van verzoeker. Dit betekent dat - anders dan de korpsbeheerder vindt - er geen ruimte meer is om de geweldstoepassing in kwestie goed te keuren. Die vond volgens de politie immers plaats vanwege het recalcitrante gedrag van verzoeker.

Anderzijds betekent dit niet automatisch dat het optreden van de politie niet behoorlijk was. Echter, de drie getuigen geven in de door henzelf op schrift gestelde en later tegenover de rechter-commissaris afgelegde verklaringen wel eenzelfde lezing van hoe de politieambtenaren te werk gingen bij het begin van de aanhouding. De verklaringen zijn consistent en de daarin gegeven lezing van de gebeurtenissen strookt met hetgeen verzoekers tegenover de politie, de klachtencommissie en - voor wat betreft verzoekster - tegenover de rechter-commissaris hebben verklaard. De Nationale ombudsman vindt die lezing van de gebeurtenissen rond de aanhouding dus meer aannemelijk dan die van de politieambtenaren in kwestie. Hij vindt het derhalve aannemelijk dat de politieambtenaren niet eerst rustig hebben geprobeerd verzoeker aan te houden, maar dat zij al door hun weinig beheerste manier van binnentreden en het direct hardhandig vastpakken van verzoeker ter aanhouding in feite verzoeker niet of nauwelijks de kans hebben gegeven zich meewerkend op te stellen. In dit licht bezien moet het op niet al te zachtzinnige wijze verzoeker naar buiten brengen en tegen de muur zetten om te worden geboeid worden afgekeurd. Wellicht is dit onnodig hardhandig optreden verklaarbaar als reactie op de belediging door verzoeker, maar van professionele politiemedewerkers mag worden verwacht dat zij zich niet door een belediging laten provoceren tot onnodig geweldgebruik. Of verzoeker zich daarna op zodanige wijze heeft gedragen dat het nodig was hem naar de grond te brengen, is niet helemaal duidelijk. Ook hieromtrent lopen de lezingen van

betrokkenen uiteen, terwijl de getuigen de gebeurtenissen buiten niet hebben gezien. Hoe dan ook, zelfs al zou verzoeker opeens zijn gaan trekken c.q. zou hij een schoppende beweging hebben gemaakt, dan zou gesteld kunnen worden dat deze niet-meewerkende houding een direct gevolg is geweest van het hieraan voorafgaande handelen van de politie, wat bepaald escalierend heeft gewerkt. Al met al is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie heeft gehandeld in strijd met verzoekers recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

B. Ten aanzien van de Klachtadviescommissie

Bevindingen

1. Nadat verzoekers hun klacht hadden ingediend, heeft de klachtbehandelaar van de politie zich op zeker moment begeven naar het kantoor waar het incident in kwestie zich heeft afgespeeld met de bedoeling om een verklaring op te nemen van de getuigen. Hem werd vervolgens een drietal door de getuigen zelf opgestelde verklaringen van het voorval overhandigd, welke verklaringen integraal zijn weergegeven in het rapport dat naar aanleiding van de klacht is opgesteld.

2. De klachtadviescommissie (hierna ook: de commissie) heeft verzoekers en de bij het incident betrokken politieambtenaren gehoord. Blijkens het verslag van die hoorzitting is er door commissieleden ook gerefereerd aan meergemelde getuigenverklaringen. Ook in het advies wordt gemeld dat de verklaringen zich bij de stukken bevinden. Verder worden de getuigenverklaringen niet meer expliciet genoemd in het advies.

3. In het advies staat onder het kopje "De feiten" vermeld: "Uit de inhoud van de verklaringen en de overige stukken van bovengenoemd onderzoek is voor de commissie het volgende komen vast te staan:". Vervolgens geeft de commissie uitvoerig de gang van zaken weer, waarbij zij zowel de visie van verzoekers als die van de politieambtenaren op cruciale punten samenvat.

Onder "Overwegingen" geeft de commissie aan dat verzoeker zelf de auto had kunnen wegrijden of zijn vrouw de sleutels had kunnen geven. Hij reageerde, aldus de commissie niet coöperatief, maar escalierend. De politiemensen moesten volgens de commissie wel een vervolg aan hun optreden geven, toen verzoeker "Lamzakken" zei. De commissie laat zich niet uit over de vraag of de politieambtenaren verzoeker hebben aangepakt, waarna hij (één) van hen naar binnen trok of dat de politieambtenaren de deur hebben geopend en zijn binnengestormd. Wel stelt de commissie vast dat de ruimte waar verzoeker werd aangehouden klein was en dat verzoeker zich hevig verzette tegen de aanhouding en het naar buiten brengen. De commissie overweegt voorts dat Me. verzoeker met moeite in bedwang kon houden en dat Me. ook hier professioneel handelde op een wijze zoals hij

had geleerd. Verzoeker maakte beledigende opmerkingen door onder meer "kanker zwarte" te roepen, waarbij hij voortdurend de escalerende factor was. De commissie overweegt daarbij dat het verhaal van verzoeker op zijn minst wat aangedikt en overdreven lijkt en voorts geeft de commissie uitdrukkelijk weer dat Me had verklaard te zijn geschrokken van de verklaringen van verzoekers en dat daar dingen in staan die absoluut niet waar zijn. Ook haalt de commissie aan dat volgens M. verzoeker op bepaalde punten absoluut onwaarheid heeft gesproken. De commissie concludeert ten slotte - voor zover hier van belang - dat de aanhouding terecht was en dat de escalatie van de situatie werd veroorzaakt door de wijze waarop verzoeker reageerde op het voortgaande handelen van de politie.

4. Volgens verzoekers heeft de commissie de klacht niet naar behoren onderzocht en haar advies in ieder geval niet goed gemotiveerd. In dit kader wordt opgemerkt dat geen rekening is gehouden met de getuigenverklaringen. Mede op grond van de verklaringen van die getuigen - die door de rechter-commissaris zijn gehoord - heeft de politierechter verzoekers vrijgesproken, aldus (de advocaat van) verzoekers.

5. Namens de commissie heeft de korpsbeheerder het volgende bericht. Hij heeft gewezen op de gang van zaken zoals hiervoor onder 3. weergegeven. Gelet op de duidelijke verklaringen van de getuigen zag de commissie geen meerwaarde in het horen van de getuigen. De commissie heeft de beschikking gehad over de getuigenverklaringen, die onderdeel zijn geweest van de oordeelsvorming die tot het uiteindelijke advies heeft geleid. De voorzitter van de klachtadviescommissie heeft uitdrukkelijk aan de korpsbeheerder bevestigd dat de verklaringen van verzoeker en de getuigen wel degelijk zijn meegewogen in het advies. Volgens de voorzitter had de commissie bij de beraadslaging over de klacht een compleet beeld van de feiten en omstandigheden, alsmede van de beleving van alle betrokkenen.

Beoordeling

6. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit brengt mee dat een bestuursorgaan inzichtelijk moet maken hoe zij argumenten die bij de besluitvorming een rol kunnen spelen heeft gewogen.

7. De klachtadviescommissie kan worden gevolgd in haar standpunt dat het niet nodig was om behalve de direct betrokkenen ook nog getuigen te horen, nu laatstgenoemden al een heldere verklaring op schrift hadden gesteld. Alhoewel de commissie in haar advies niet expliciet naar die verklaringen heeft verwezen, blijkt uit zowel de verslagen van de zittingen als uit het advies voldoende dat de commissie kennis heeft genomen van de getuigenverklaringen, zoals die aan de politie zijn overgelegd. De commissie was niet gehouden om op andere wijze dan zij heeft gedaan ervan blijk te geven dat zij kennis had genomen van meerbedoelde getuigenverklaringen. Nu die getuigenverklaringen geen

expliciete informatie geven over verzoekers gedragingen - wat er verder buiten is gebeurd hebben de getuigen niet eens gezien - hoefde de commissie bij haar overwegingen ook niet uitdrukkelijk die getuigenverklaringen te betrekken. Die verklaringen waren immers niet rechtstreeks in strijd met hetgeen de commissie redengevend achtte voor haar beslissing. Dat in het kader van de strafprocedure de getuigen alsnog zijn gehoord en dat de politierechter verzoeker heeft vrijgesproken van verzet en de Nationale ombudsman mede gelet op dat vonnis tot een ander oordeel is gekomen over het politieoptreden, doet hieraan niet af. De commissie heeft dus niet in strijd met het motiveringsvereiste gehandeld door de getuigenverklaringen niet uitdrukkelijk in haar overwegingen te betrekken.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland, is gegrond wegens schending van het recht op onaantastbaarheid van het lichaam.

De klacht over de onderzochte gedraging van de Klachtadviescommissie van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland is niet gegrond.

Onderzoek

Op 20 juli 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer en mevrouw D. te Apeldoorn, ingediend door de heer mr. P.P. Verdoorn te Apeldoorn, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland en een gedraging van de Klachtadviescommissie van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland.

Naar deze gedragingen, waarvan de eerste wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland (de burgemeester van Apeldoorn), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder alsmede genoemde Klachtadviescommissie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met haar verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Zutphen over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid

gesteld haar zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar haar oordeel reden was. Zij maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de korpsbeheerder gaf aanleiding het verslag op één enkel punt te wijzigen.

Verzoekers gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Verzoekschrift van 19 juli 2006 met bijlagen.

Het klachtdossier met betrekking tot de bij de politie ingediende klacht van verzoekers. In dit dossier bevinden zich onder meer de tijdens dat onderzoek afgelegde verklaringen en een verslag van de hoorzitting van 16 juni en 21 juli 2005 van de Klachtadviescommissie.

Standpunt van de korpsbeheerder van 23 januari 2007.

De telefonisch gegeven reactie van verzoekers van 8 februari en 8 maart 2007.

Processen-verbaal en een mutatie uit het dag- en nachtrapport van 10 januari 2005.

De dagvaarding van verzoeker en het vonnis van de politierechter te Zutphen van 11 november 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Grondwet

Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

Artikel 15, eerste en vierde lid

"1. Buiten de gevallen bij of krachtens de wet bepaald mag niemand zijn vrijheid worden ontnomen.

(...) 4. Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontnemering verdraagt."

2. Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 8

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3. Politiewet 1993

Artikel 8, eerste lid

"1. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf."

4. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:27, tweede lid

"2. Indien ten aanzien van de gedraging waarop het onderzoek van de ombudsman betrekking heeft door een rechterlijke instantie uitspraak is gedaan, neemt de ombudsman de rechtsgronden in acht waarop die uitspraak steunt of mede steunt."